

Balajthy Ferenc

ALFÁTÓL AZ OMEGÁIG

Elment az Omega! Kihalnak a fiúk,
Mint a véges, veszélyeztetett fajok,
Történelem sújtotta, régi nemzetek.
Ami volt, többé az már nem lehet.
Visszajára nem fordul az elmúlt idő!

Mert nem énekel, már nem is kiabál,
Hová tűnt Léna s a Gyöngyhajú lány?
Mára elfogyott mind a Tízezer lépés,
A Petróleumlámpából a csíkos bélés.
Trombitás Frédi Éjszakai országúton
Ballag. Égi jel! Fekete pillangót fog.
Naplemente a Föld árnyékos oldalán,
Sötét a város, Tűzviharban Rózsafák.
Régi csibészek, Hűtlen barátok sírnak,
Hihetem, Minden könnycseppért kár,
A nagy folyó is fut a Csillagok útján!
958-as boogie-woogie klubban, Olyan
Szépen mosolygott az Ismeretlen lány.
Varázslatos fehér kő, és ő, a Rég várt
Szerelmem, Napot hoztam, csillagot
Neki. Nem tudom a neved, Időrablól!
Ám Volt egyszer egy vadkelet, Az arc,
Élő Omega és a Végső Testamentum,
Életfogytig rock 'n roll, Végül tangó!

De nem múlhat, és sosem ronthatjuk el,
Lesznek még, kik Zorán dalát mondják,
Angyalokkal és kócos kis ördögökkel,
Mert mindig lesz ott fenn egy Ország!

Búvópatak, 2022/1.